

Sprawa C-128/05

Komisja Wspólnot Europejskich

przeciwko

Republice Austrii

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Szósta dyrektywa VAT – Przedsiębiorstwa międzynarodowego przewozu osób z siedzibą w innym państwie członkowskim – Roczny obrót na terytorium Austrii niższy lub równy 22 000 EUR – Uproszczone procedury naliczania i pobierania podatku VAT

Streszczenie wyroku

Postanowienia podatkowe – Harmonizacja ustawodawstw – Podatki obrotowe – Wspólny system podatku od wartości dodanej – Szczególny system dla małych przedsiębiorstw

(dyrektywa Rady 77/388, art. 18 ust. 1 lit. a), art. 18 ust. 2, art. 22 ust. 3–5 i art. 24 ust. 1)

Uchybia zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 18 ust. 1 lit. a), art. 18 ust. 2 oraz art. 22 ust. 3–5 szóstej dyrektywy 77/388 w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych, państwo członkowskie, które zezwala podatnikom niemającym w nim miejsca zamieszkania lub siedziby, którzy w tym państwie członkowskim świadczą usługi w zakresie przewozu osób, na nieskładanie deklaracji podatkowych i na niepłacenie kwoty netto podatku od wartości dodanej, jeżeli wartość rocznego obrotu osiągniętego przez nich w tym państwie jest mniejsza od określonej kwoty, uznajcie w tym przypadku kwota podatku należnego jest równa kwocie podatku podlegającego odliczeniu, oraz które uzależnia zastosowanie uproszczonych przepisów od warunku niewykazywania tego podatku na fakturach lub dokumentach uznawanych za faktury.

W istocie taki system wykracza poza zakres kompetencji przysługujących państwom członkowskim na podstawie art. 24 ust. 1 szóstej dyrektywy, ponieważ nie ustanawia on „uproszczonych procedur do celów naliczania i pobierania podatku”, lecz zwalnia objęte nim przedsiębiorstwa z obowiązku deklarowania i rozliczania się z podatku od wartości dodanej.

(por. pkt 27, 29 i sentencja)

z dnia 28 września 2006 r. (*)

Uchybienie zobowiązaniom państwa czonkowskiego – Szósta dyrektywa VAT – Przedsiębiorstwa międzynarodowego przewozu osób z siedzib w innym państwie czonkowskim – Roczny obrót na terytorium Austrii niższy lub równy 22 000 EUR – Uproszczone procedury naliczania i pobierania podatku VAT

W sprawie C-128/05

mającej za przedmiot skarg o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom państwa czonkowskiego, wniesion w dniu 18 marca 2005,

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez D. Triantafyllou działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczenia w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Republice Austrii, początkowo reprezentowanej przez H. Dossiego, a następnie przez M. Fruhmanna, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczenia w Luksemburgu,

strona pozwana,

TRYBUNA (trzecia izba),

w składzie: A. Rosas, prezes izby, J.-P. Puissochet, A. Borg Barthet (sprawozdawca), U. Lõhmus i A. Ó Caoimh, sędziowie,

rzecznik generalny: E. Sharpston,

sekretarz: R. Grass,

uwzględniając procedurę pisemną,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 27 kwietnia 2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W swojej skardze Komisja Wspólnot Europejskich wnosi o stwierdzenie przez Trybuna, że, zezwalając podatnikom niemającym miejsca zamieszkania lub siedziby w Austrii, którzy w tym państwie czonkowskim świadczą usługi w zakresie przewozu osób, na nieskładanie deklaracji podatkowych i na niepłacenie kwoty netto podatku od wartości dodanej (zwanego dalej „podatkiem VAT”), jeżeli wartość rocznego obrotu osiągniętego przez nich w Austrii jest mniejsza niż 22 000 EUR, uznając że w tym przypadku kwota podatku należnego jest równa kwocie podatku podlegającego odliczeniu i uzależniając zastosowanie uproszczonych przepisów od warunku niewykazywania podatku VAT na fakturach lub dokumentach uznawanych za faktury, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 2, 6, 9 ust. 2 lit. b), 17, 18 i 22 ust. 3–5 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw czonkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L

145, str. 1, zwanej dalej „szóstą dyrektywą”).

Ramy prawne

Szоста dyrektywa

2 Na mocy art. 2 pkt 1 szóstej dyrektywy opodatkowaniu podatkiem VAT podlega wszelkiego rodzaju świadczenie usług dokonywane odpłatnie na terytorium państwa członkowskiego.

3 Zgodnie z brzmieniem art. 6 ust. 1 akapit pierwszy tej dyrektywy „[t]ermin » świadczenie usług« oznacza każdą transakcję niestanowiącą dostawy towarów w rozumieniu art. 5”.

4 Artykuł 9 ust. 2 lit. b) tej dyrektywy stanowi, że „miejscem świadczenia usług transportowych jest miejsce, gdzie odbywa się transport, biorąc pod uwagę pokonywane odległości”.

5 Artykuły 17 i 18 szóstej dyrektywy ustalają reguły dotyczące powstania, zakresu i szczegółowych zasad wykonywania prawa do odliczenia, które stanowi zasadniczy element systemu podatku VAT.

6 Artykuł 18 ust. 1 lit. a) przewiduje w szczególności, że aby wykonać prawo do odliczenia, podatnik musi „w odniesieniu do odliczenia określonych w art. 17 ust. 2 lit. a), posiada fakturę, sporządzoną zgodnie z art. 22 ust. 3”. Zgodnie z brzmieniem art. 18 ust. 2 akapit pierwszy „[p]odatnik zastosuje odliczenie od podatku poprzez odjęcie od całkowitej kwoty należnego podatku od wartości dodanej za dany okres rozliczeniowy całkowitej kwoty podatku, w stosunku do którego w tym samym okresie zaistniało prawo do odliczenia i może być wykonane na podstawie przepisów ust. 1”.

7 Artykuł 22 szóstej dyrektywy przewiduje, odpowiednio w ust. 3, 4 i 5, warunki wystawiania faktur, szczególne sposoby składania okresowych deklaracji podatkowych oraz obowiązek płaconia przez podatników kwoty netto podatku VAT przy składaniu każdej deklaracji podatkowej.

8 Artykuł 24 tej dyrektywy, zatytułowany „Specjalny system dla małych przedsiębiorstw”, stanowi w ust. 1:

„Państwa członkowskie, które mogą napotkać trudności w stosowaniu ogólnego systemu podatkowego do małych przedsiębiorstw, ze względu na ich działalność lub strukturę, mają możliwość na warunkach i w granicach, jakie ustali, z zastrzeżeniem konsultacji przewidzianych w art. 29, zastosowania uproszczonych procedur do celów naliczania i pobierania podatku, takich jak systemy stawek zryczałtowanych, pod warunkiem że nie będą prowadziły one do obniżki podatku”.

9 Ponadto wspomniany art. 24 w ust. 2–7 upoważnia państwa członkowskie do utrzymania w mocy lub do wprowadzenia zwolnień podatkowych lub stopniowego obniżenia podatku dla podatników, których roczny obrót jest niższy niż 5000 EUR.

Uregulowanie krajowe

10 Rozporządzenie federalnego ministra finansów dotyczące ustanowienia średnich stawek w celu obliczania kwot podlegających odliczeniu w odniesieniu do przedsiębiorstw zagranicznych świadczących usługi w zakresie międzynarodowego przewozu osób (BGBl. II, 166/2002, zwane dalej „rozporządzeniem ministra finansów”) stanowi:

„Na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 2 Umsatzsteuergesetz [ustawy o podatku obrotowym] z 1994 r., BGBl. 663/1994, w brzmieniu wynikającym z ustawy federalnej BGBl. I, 56/2002, zarządza się co następuje:

Artyku? 1. Przedsiębiorcy, którzy nie mają w kraju miejsca zamieszkania (siedziby), pobytu, ani miejsca wykonywania działalności gospodarczej i których obrót w okresie podatkowym, zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 1 i 3, nie przekracza 22 000 EUR, mogą w odniesieniu do obrotu uzyskanego z tytułu międzynarodowego przewozu osób, polegającego na okazjonalnym przewozie za pomocą pojazdów silnikowych i przyczep niezarejestrowanych w Austrii, obliczać kwoty podlegające odliczeniu, zgodnie z art. 12 ustawy o podatku obrotowym z 1994 r., przy zastosowaniu ?redniej stawki 10% w stosunku do obrotu osiągniętego ze wskazanej wyżej działalności (art. 1 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o podatku obrotowym), jeżeli nie wystawiają faktur w rozumieniu art. 11 ustawy o podatku obrotowym z 1994 r. z tytułu świadczenia wskazanych wyżej usług w zakresie międzynarodowego przewozu osób.

Artyku? 2. ?rednia stawka stosowana jest w miejsce wszelkich kwot podlegających odliczeniu w związku ze świadczeniem usług międzynarodowego przewozu osób, o których mowa w art. 1.

Artyku? 3. Jeżeli kwota podlegająca odliczeniu obliczana jest zgodnie z art. 1, przedsiębiorca zwolniony jest z obowiązku prowadzenia rachunkowości zgodnie z art. 18 ust. 2 pkt 5 i 6 ustawy o podatku obrotowym z 1994 r.

Artyku? 4. Niniejsze rozporządzenie znajduje zastosowanie do czynności i zdarzeń mających miejsce po dniu 31 marca 2002 r.”

Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi

11 Pismami z dnia 13 marca 2000 r. i z dnia 17 października 2003 r. Komisja wystosowała do Republiki Austrii, odpowiednio, wezwanie do usunięcia uchybienia i uzupełniąc wezwanie do usunięcia uchybienia, ??dając od niej przedstawienia swych uwag w terminie dwóch miesięcy, licząc od ostatniego z powyższych pism.

12 Po zapoznaniu się z odpowiedzią Republiki Austrii na powyższe wezwanie Komisja wydała w dniu 9 lipca 2004 r. uzasadnioną opinię, wzywając to państwo członkowskie do podjęcia działań niezbędnych do zastosowania się do opinii w terminie dwóch miesięcy od daty jej doręczenia. Władze austriackie odpowiedziały na uzasadnioną opinię pismem z dnia 6 września 2004 r.

13 Uznając że odpowiedź ta nie była satysfakcjonująca, Komisja postanowiła wnieść niniejszą skargę.

W przedmiocie skargi

W przedmiocie zakresu sporu

14 Komisja zarzuca Republice Austrii, że poprzez wydanie i utrzymanie w mocy rozporządzenia ministra finansów narusza art. 2, 6, 9 ust. 2 lit. b), 17, 18 i 22 ust. 3–5 szóstej dyrektywy. Republika Austrii opiera swoją obronę w całości na postanowieniach art. 24 ust. 1 tej dyrektywy.

15 Zgodnie z tym, co podniósł rzecznik generalny w pkt 24–26 swojej opinii, nie wszystkie powołane przez Komisję przepisy są istotne dla wniesionej przez nią skargi. Artykuły 2, 6, 9 ust. 2 lit. b) i art. 17 szóstej dyrektywy ustanawiają bowiem zasady, z uwzględnieniem których muszą

by? stosowane warunki proceduralne, o których mowa w art. 18 i 22 tej dyrektywy. Natomiast w pismach Komisji brak jest wskazania, w jaki sposób rozporz?dzenie ministra finansów naruszy?o zasady, zgodnie z którymi ?wiadczenie us?ug podlega opodatkowaniu podatkiem VAT (art. 2 dyrektywy), przewóz osób jest ?wiadczeniem us?ug (art. 6), miejsce ?wiadczenia us?ug mi?dzynarodowego przewozu osób jest ustalane, bior?c pod uwag? odleg?o?ci pokonywane w ka?dym pa?stwie cz?onkowskim [art. 9 ust. 2 lit. b)], a podatnik ma prawo do odliczenia podatku naliczonego od podatku nale?nego lub ewentualnie do uzyskania zwrotu podatku naliczonego (art. 17). Przeciwnie, system wprowadzony powy?szym rozporz?dzeniem zak?ada stosowanie wszystkich tych zasad. Jednak?e móg?by on okaza? si? sprzeczny z przepisami art. 18 i 22 szóstej dyrektywy dotycz?cymi fakturowania podatku VAT, zwi?zanej z nim rachunkowo?ci oraz sk?adania deklaracji podatkowych.

16 W konsekwencji je?li zarzuty przedstawione przez Republik? Austrii w ramach obrony, które w ca?o?ci opieraj? si? na mo?liwo?ci zastosowania do powy?szego systemu art. 24 ust. 1 szóstej dyrektywy, musia?yby zosta? oddalone, to mo?na by jedynie stwierdzi? naruszenie art. 18 ust. 1 lit. a) i ust. 2, jak równie? art. 22 ust. 3–5 szóstej dyrektywy.

17 Rozumowanie Komisji opiera si? na trzech g?ównych argumentach, które zmierzaj? do wykazania, ?e specjalny system ustanowiony rozporz?dzeniem ministra finansów nie mo?e by? obj?ty zakresem zastosowania art. 24 ust. 1 szóstej dyrektywy. Przede wszystkim system ten znajduje zastosowanie do przedsi?biorstw uzyskuj?cych w Austrii roczny obrót poni?ej 22 000 EUR, co nie odpowiada pojm?ciu „ma?ych przedsi?biorstw”, których dotyczy ten przepis. Dalej, Republika Austrii nie wykaza?a, ?e system ten nie prowadzi do obni?ki podatku. Wreszcie, wspomniany przepis upowa?nia pa?stwa cz?onkowskie do wprowadzenia procedur uproszczonych, lecz nie zezwala im na przyznanie okre?lonym przedsi?biorstwom ca?kowitego zwolnienia od podatku.

18 Republika Austrii odrzuca te zarzuty, utrzymuj?c ?e specjalny system przewidziany dla przedsi?biorców wykonuj?cych dzia?alno?? w zakresie mi?dzynarodowego przewozu osób, którzy nie maj? miejsca zamieszkania albo siedziby w Austrii i którzy uzyskuj? obrót mniejszy ni? 22 000 EUR, obj?ty jest art. 24 ust. 1 szóstej dyrektywy.

19 W celu przeprowadzenia oceny uzasadnienia skargi nale?y zatem zbada?, czy w rozumieniu art. 24 ust. 1 szóstej dyrektywy system ustanowiony rozporz?dzeniem ministra finansów mo?e by? uznany za wprowadzaj?cy „uproszczone procedury do celów naliczania i pobierania podatku”, czy prowadzi do obni?ki podatku i czy znajduje zastosowanie wy??cznie do „ma?ych przedsi?biorstw”. Wystarczy, ?e system ten nie spe?nia jednego z powy?szych kryteriów, aby powo?any przepis nie znajdowa? zastosowania.

Co do uproszczonych procedur naliczania i pobierania podatku

Argumentacja stron

20 Komisja twierdzi, ?e system ustanowiony rozporz?dzeniem ministra finansów zwalnia obj?te nim przedsi?biorstwa z obowi?zku wystawiania faktur, prowadzenia rachunkowo?ci podatku VAT, a tak?e, w konsekwencji, sk?adania deklaracji podatkowych i p?acenia tego podatku. Bior?c pod uwag?, ?e stawka podatku znajdu?ca zastosowanie w przypadku przewozu osób wynosi 10% i ?e przyznano odliczenie wed?ug stawki tej samej wysoko?ci, to w rezultacie, zdaniem Komisji, podatek ten zosta? ca?kowicie zredukowany. Zatem tego rodzaju system nie stanowi uproszczonej procedury naliczania i pobierania podatku VAT, lecz jest równowa?ny ze zwolnieniem od tego podatku, wykraczaj?c poza to, na co pozwala art. 24 ust. 1 szóstej dyrektywy.

21 Je?li idzie o argument, zgodnie z którym ustanowione przez ten system zwolnienie z obowi?zków stanowi formalny aspekt nadmiernego uproszczenia, które równowa?ne jest ze zwolnieniem od podatku, to Republika Austrii odpowiada, ?e art. 24 ust. 1 szóstej dyrektywy nie zawiera w tej kwestii ?adnego ograniczenia. Podnosi ona ponadto, ?e przepis ten przyznaje szeroki zakres swobodnego uznania w kwestii stawek zrycza?towanych lub innych uproszczonych procedur naliczania i pobierania podatku VAT dla ma?ych przedsi?biorstw, odsy?aj?c w tym zakresie do wyroku z dnia 12 lipca 1988 r. w sprawach po??czonych 138/86 i 139/86 Direct Cosmetics i Laughtons Photographs (Rec. str. 3937, pkt 41).

Ocena Trybuna?u

22 Tytu?em wst?pu nale?y podnie??, ?e art. 24 ust. 1 szóstej dyrektywy przyznaje pa?stwowym cz?onkowskim mo?liwo?? stosowania szczególnego systemu dla ma?ych przedsi?biorstw, co stanowi odst?pstwo od systemu ogólnego ustanowionego w tej dyrektywie (zob., podobnie, wyrok z dnia 22 pa?dziernika 1998 r. w sprawach po??czonych C?308/96 i C?94/97 Madgett i Baldwin, Rec. str. I?6229, pkt 34). Tak jak wszystkie inne systemy szczególne przewidziane mi?dzy innymi w art. 25 i 26 tej dyrektywy, system przewidziany w powo?anym art. 24 powinien by? stosowany wy??cznie w zakresie niezb?dnym dla osi?gni?cia jego celu (zob., podobnie, wyrok z dnia 8 grudnia 2005 r. w sprawie C?280/04 Jyske Finans, Rec. str. I?10683, pkt 35). Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wyj?tki lub odst?pstwa od regu?y ogólnej musz? by? interpretowane w sposób ?cis?y (wyroki z dnia 18 stycznia 2001 r. w sprawie C?83/99 Komisja przeciwko Hiszpanii, Rec. str. I?445, pkt 19, oraz z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C?321/02 Harbs, Rec. str. I?7101, pkt 27).

23 Ponadto wbrew temu, co twierdzi Republika Austrii, z przywo?anego wyroku w sprawach po??czonych Direct Cosmetics i Laughtons Photographs nie mo?na wywodzi?, ?e pa?stwowym cz?onkowskim przys?uguje szeroki zakres swobodnego uznania przy wyborze uproszczonych procedur naliczania i pobierania podatku, które b?d? wprowadzone w dziedzinie podatku VAT. Z pkt 41 owego wyroku wynika bowiem, ?e Trybuna? zbada? w tym przypadku wy??cznie zakres swobody uznania, którym pa?stwo cz?onkowskie dysponuje przy podj?ciu decyzji o wprowadzeniu b?d? nie uproszczonych przepisów na gruncie art. 24 ust. 1 szóstej dyrektywy.

24 System ustanowiony rozporz?dzeniem ministra finansów zwalnia przedsi?biorców, którzy prowadz? dzia?alno?? w zakresie mi?dzynarodowego przewozu osób i spe?niaj? okre?lone kryteria, z obowi?zku prowadzenia rachunkowo?ci dotycz?cej podatku VAT. Jako zwolnieni z obowi?zku wystawiania faktur wskazuj?cych podatek VAT, przedsi?biorcy ci mog? w odniesieniu do obrotu osi?gni?tego w Austrii stosowa? ?redni? stawki kwot podlegaj?cych odliczeniu, lecz w takim przypadku nie mog? oni powo?ywa? ju? innych kwot podlegaj?cych odliczeniu w ramach procedury zwrotu podatku. Zwolnienie to przejawia si? w fakcie, ?e podatek VAT nie jest ani deklarowany ani p?acony, czemu zreszt? Republika Austrii nie przeczy.

25 Natomiast art. 24 ust. 1 szóstej dyrektywy przewiduje, ?e pa?stwa cz?onkowskie maj? mo?liwo?? „zastosowania uproszczonych procedur do celów naliczania i pobierania podatku, takich jak systemy stawek zrycza?towanych”. Z brzmienia tego przepisu nie wynika, ?e pa?stwa cz?onkowskie mog? ca?kowicie zwalnia? ma?e przedsi?biorstwa z obowi?zku rozliczania si? z podatku VAT, poniewa? stanowi on, i? procedury opodatkowania mog? by? jedynie upraszczane, nie wspominaj?c jednak o mo?liwo?ci ca?kowitego zniesienia opodatkowania wskazanych przedsi?biorstw podatkiem VAT. W przypadku zwolnienia, takiego jak przewidziane rozporz?dzeniem ministra finansów, podatek VAT nie jest ponadto pobierany, a zatem nie pojawia si? ju? kwestia „procedur pobierania”, nawet bardzo uproszczonych, do których przepis ten wyra?nie si? odwo?uje. Poza tym „systemy stawek zrycza?towanych”, wymienione jako przykad uproszczonych procedur opodatkowania, wskazuj?, ?e w ramach systemu przewidzianego przez

ten przepis przedsięwzięcia są w istocie zobowiązane do płaconia podatku VAT. Zatem pojęcie „uproszczonych procedur” nie może obejmować całkowitego braku naliczania i pobierania tego podatku.

26 Powyższa wykładnia znajduje oparcie w art. 24 ust. 2–5 szóstej dyrektywy, które to przepisy wyraźnie wskazują na możliwość stosowania przez państwa członkowskie „zwolnienia z podatku”, gdy tymczasem pojęcie to nie występuje w ust. 1 tego samego artykułu. Brak tego pojęcia oznacza, że zwolnienia z podatku nie należą do uproszczonych procedur opodatkowania, które mogły zostać wprowadzone przez państwa członkowskie na mocy wspomnianego ust. 1.

27 Z powyższych uwag wynika, że system ustanowiony rozporządzeniem ministra finansów wykracza poza zakres kompetencji przysługujących państwom członkowskim na podstawie art. 24 ust. 1 szóstej dyrektywy, ponieważ nie ustanawia on „uproszczonych procedur do celów naliczania i pobierania podatku”, lecz zwalnia objęte nim przedsięwzięcia z obowiązku deklarowania i rozliczania się z podatku VAT. W tych okolicznościach nie ma konieczności badania uzasadnienia innych argumentów powołanych przez Komisję dla wykazania, że wbrew twierdzeniom Republiki Austrii, omawiany system nie znajduje uzasadnienia na gruncie powołanego przepisu.

28 Zatem omawiany system musi być uznany za sprzeczny z przepisami szóstej dyrektywy.

29 W konsekwencji należy stwierdzić, że, zezwalając podatnikom niemającym miejsca zamieszkania lub siedziby w Austrii, którzy w tym państwie członkowskim świadczą usługi w zakresie przewozu osób, na nieskładanie deklaracji podatkowych i na niepłaconie kwoty netto podatku VAT, jeżeli wartość rocznego obrotu osiągniętego przez nich w Austrii jest mniejsza niż 22 000 EUR, uznajcie że w tym przypadku kwota podatku VAT należnego jest równa kwocie podatku VAT podlegającego odliczeniu i uzależniajcie zastosowanie uproszczonych przepisów od warunku niewykazywania podatku VAT na fakturach lub dokumentach uznawanych za faktury, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 18 ust. 1 lit. a) i ust. 2 oraz art. 22 ust. 3–5 szóstej dyrektywy.

W przedmiocie kosztów

30 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania, a Republika Austrii przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

1) **Zezwalając podatnikom niemającym miejsca zamieszkania lub siedziby w Austrii, którzy w tym państwie członkowskim świadczą usługi w zakresie przewozu osób, na nieskładanie deklaracji podatkowych i na niepłaconie kwoty netto podatku od wartości dodanej, jeżeli wartość rocznego obrotu osiągniętego przez nich w Austrii jest mniejsza niż 22 000 EUR, uznajcie że w tym przypadku kwota podatku należnego jest równa kwocie podatku podlegającego odliczeniu i uzależniajcie zastosowanie uproszczonych przepisów od warunku niewykazywania tego podatku na fakturach lub dokumentach uznawanych za faktury, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 18 ust. 1 lit. a) i ust. 2 oraz art. 22 ust. 3–5 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku.**

- 2) **W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.**
- 3) **Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Podpisy

*Język postępowania: niemiecki.